

ето ми се хтело да олбу за вино види цело село

Постоји један виц који се, иако израубован, радо прича,

јер је нека врста података о снази привидне забити, али и њене снаге. Кажу да је један из Старих Лединаца намерио да путује у Јапан, ко зна чега ради, па очо да купи карту за тамо. Рекли му да карту од Старих Лединаца до далеког Јапана може да купи само у Новом Саду. Он се запути у Нови Сад, а ови му кажу: да је из Нових Лединаца за Јапан – можда би и могло, али из Старих Лединаца...тешко. Него, нека он за ту ствар потегне до Београда, на Сурчин, јер се до Јапана стиже само авионом.

Прика из Старих Лединаца не буде лењ, него директ на Сурчин. Купи авионску карту за правац Стари Лединци – Јапан и оде тамо. Мувао се по Јапану, урадио шта је намерио и очо на аеродромски шалтер да купи карту за Јапан – Лединци.

Шалтерски службеник га је љубазно, уз наклон, питао:

Стари или Нови Лединци ?

Е, ти Стари Лединци у Срему, нуз Дунав, на обронцима Фрушке Горе смештени, чувају, мед многим даровима природе, и вински подрум породице Миљевић, која је ове јесени, 2013., угостила десетак ликовних стваралаца из Новог Сада и околине. Шта су сликали и још радили вероватно ће се моћи видети из публикације или пригодне беседе још ове године, кад исте стваралаце исти овај домаћин, на радост позваних и добронамерних, окупи у својему винском Олимпу ради приређивања изложбе насталих слика. Мени, једноме међ толикима, овде је, као и на другим ликовним саборовањима, било изазовно да раноранилачким јутарњим мимоходом обилазим село, штације, урвине и стрњике и тако својој радозналости пуштам на вољу и радост.

И ево, на сликама призора, које сам у таквом штрапацу тих маглено – јесењих јутара видео и доживео.

МИЉЕ / ВИНО

Неком коме је на уму / да се нађе у подруму
нема се шта замерити, / јер тамо се може бити
из разлога разноразних, / ненаданих и неважних.

Може се у разговору / уживати, чекат зору,
пити предано, са жаром, / добро вино са другаром
или с неким или с неком / блиском илити далеком
размењивати шта има / и што није знано свима.
Можда оно, више – мање, / знано топло осећање
о томе да баш ово је / права срећа за обоје.
Што на уму, то на друму / могуће је у подруму
рећи шапатом у лице / вољеној, уз добро винце.
И кад се ту храброст вине / из низине у висине,
то и није подрум, него / све и свја и Вишње Его.
Олимп, на коме се фино, / с мером, пије добро вино
и где богови до пића / стижу трагом Миљевића.
Па, кад боговима јако годи да се друже тако
што, кад год им дође на ум, / сврате баш у овај подрум,
подржимо такво славље / и на радост и у здравље !

Милан Милић Јагодински

С јесени о Светој Петки, лета Господњег 2013.
у Старим Лединцима, док сам, уз учешће сликара
из Новог Сада и околине, у винском подруму
породице Миљевић помагао првом Ликовном саборовању да заживи ликом и плоди се сликом.
У вечери за радовање, трајање и памћење, док је настајала ова песма, подршку ми је давала мала Тара Ђорђевић
(ученица 4. разреда, окићена различним даровима, као и њен деда – сликар, који се са пчелама на овој страни Фрушке дружи), тако што је цртала ово и оно, па и мене лично.

и весељак Срема винског воле вина одистинског

мала Тара Ђорђевић је дарове своје поделила међу нас двоје.
Лепо се је, и речју и сликом, позабавила, ето, мојим ликом.

премда млада, многе надмашује. Мушки слика,
женски украшује.

није се од сликара уплашила.
У заносу преданом их је надмашила.

вински подрум Миљевића, кутак приче, песме, пића

сунце чучи иза брега тих јутарњих раних сати.
Ови срећни, преуморни, још задуго неће устајати

црква светог Николаја, вертикала ушушканог краја

ја у цркву. Неко туда истом прошао.
Да остави неком цветни помен, дошао

нема Нада много наде у те на бироу рада који раде,
па је нашла неку наду у додатном раду

два цивцана, жута грана, јесен рана распевана.
Ћутим, слушам муклим муком. Мого би их дохватити руком.

имућнима, канда, годи да се препусте природи